

Vesi- ja räntäsadetta piisaa, vaikka talven pitäisi olla parhaimmillaan. Ehkäpä Helsinki ja maamme eteläisin rannikko on sittenkin hiukan syrjässä, ainakin hiihtourheilullisessa mielessä. Ei ihme, ettei hiihtäminen ole viime aikoina erityisesti maittanut – minkäs sitä ilmastolle mahatta. Siinäpä vasta loistava tekosyy välttää turhaa ladulla rehkimistä. Kun vielä keksisi jonkin yhtä hyvän verukkeen lätjän peluun välttämiseksi, niin hyvä olisi. Oliko tuo penkkiurheilu aitoa urheilua. Lätjän peluu kun tuppaa olemaan hiukan vaarallista ajanvietettä, taklataan, ronkitaan mailan kärjellä ja vielä kaiken kukkuraksi pistetään mustaan muovilätkään sellainen vauhti, ettei alta tahdo pois ehtiä. Vastaus on tottakai, myöntävä. Siitä vain ensi syksyllä kausikortin ostoon, niin urheiluongelmakin on sitten kertaheitolla ratkaistu.

Otaniemen teekkarihautomossa on viime tietojen mukaan lakattu katsomasta peruutuspeiliin ja tehty tulevaisuuteen tähtäviä päätöksiä. Opinahjon hallitus on kuuleman mukaan saanut aikaan myönteisen päätöksen maanmittausosaston opetustarjonnan uudistamiseksi. Tällaisen Pienen Kulkijan näkökulmasta on helppo todeta, että jo oli aikakin. Mikäli opiskelijoille tarjotaan aina vain samaa vanhaa reseptiä, jonka ei ilman alan syvälistä tuntemusta voi edes kuvitella vastaavan työmarkkinoiden uusiin vaatimuksiin, niin miksi ihmeessä opiskelija kiinnostuisi koko sektorista.

Päätös ei huhupuheitten mukaan ollut suinkaan yksimielinen. Ainakin hallituksen opiskelijajäsenet olivat vastustaneet päätöstä. Syksyllä he esittivät syyksi opintotarjonnan hallitsemattomuuden, yhden perustutkintoputken autuuden ja tuon aina niin ajankohtaisen perusteen, kokonaisvaltaisen opintouudistuksen tarpeen. Voi vain kysyä, että miksi maanmittari-teekkarit sitten puolsivat uudistusta.

Eivätkö he ymmärtäneet opiskelijapoliitikkojen linjauksia vai eivätkö he uskaltaneet vastustaa osaston proffaporukkaa.

Taisi vain olla niin, etteivät kaikki halua antaa tulevaisuuttaan opiskelijapoliitikkojen astinlaudaksi heidän pyrkimyksissään päästä haastavampiin poliittisiin tehtäviin. Ettei vain kysymys ollut sittenkin rankasta osastojen välisestä edunvalvontapolitiikasta aikana, jolloin voidaan aivan hyvin kysyä, mihin tiukkaa osastojakoa yleensäkin enää tarvitaan. Tai sitten tarkoituksena oli hyvä eli jarrutetaan yhden osaston kohdalla opetustarjonnan uudistamista, jotta saadaan koko korkeakouluun niin sanottu kokonaisvaltainen opetusohjelmauudistus. Käytännössä tuppaa vain käymään niin, että kokonaisvaltaisen uudistaminen johtaa yleensä kokonaisvaltaiseen odotteeluun, erään merkkihenkilön sanontaa lainatakseni. Vanhoja taistelulauluja lainatakseni Pienen Kulkijan on tältä osin vielä pakko kysyä, kenen joukoissa seisot korkeakoulun opiskelijapoliitikko?

Otaniemestä tuli muuten mieleen, että siellä on taas kerran proffan paikka jaossa. Juuri kun talousoikeuden proffan paikka tuli täytettyä ja kiinteistöpuolen proffatilanekin näytti vakiintuvan, niin eiköhän taas aleta katselemaan, mistä uusi geodesian proffa.

Tilanne tuo kyllä väkisinkin mieleen nuo vanhat stokkan pyöröövet. Sanottiinhan aikanaan – ainakin muinoin – että väkeä lappaa edestakaisin kuin stokkan ovista. Kuten hyvin tiedetään, niin tuossa mainitussa pääkaupunkiseudun tavaratalossa oli aikanaan pyöröövet, joista tuppasi lappaamaan väkeä samanaikaisesti sekä sisään että ulos. Totuudessa pysyäkseen Pienen Kulkijan on kyllä välttämätöntä todeta, väärinkäsitysten välttämiseksi, että tämän viimeisen täyttötalanteen aiheutti ansiokkaan palvelun jälkeen tapahtunut kunniallinen vanhuuseläkkeelle siirtyminen.

Mistäpä uusi tieteentekijä sitten Otaniemen mittuopuolelle löydetään. Jos edes vähän rohkenisi arvata, niin miten olisi tieteentekijä tuolta Masalan kasvattamosta. Onhan se melkoisen rohkea väite, myönnettäköön. Tohtoritason hakijoihin löytyy Dipolin ympäristöstäkin. Arvaus perustuukin historian lehtien haviinaan. Historiahan herkästi toistaa itseään, kuten hyvin tiedetään. Geodesian tieteenharjoittaja on Otaniemeen tullut melko usein joko Mittuulaitoksesta tai Geodeettisesta laitoksesta, niin miksi ei tälläkin kertaa.

Jotta koko jutustelu ei menisi ihan pelkäksi tiedepoliitikoinniksi, niin mieta-

täänpä edes hiukkasen tätä ihka ihanaa teknologian kehittymistä, vai pitäisikö jo sanoa uutta uljasta informaatioyhteiskuntaa. Nyt meillä on mittuualallakin GPS, GIS, JAKO, KTJ, Karttapaikka, KKJ ja EUREF on tuloillaan, on satelliittilaserit ja -valvonnat ja mitä kaikkea niitä nyt sitten onkaan. Lisäksi ovat nämä yleishyödylliset Internetit, intranetit, sähköpostijärjestelmät, faksit, kännykät, sähköiset tunnistusjärjestelmät ja kaiken maailman vempaimet. Mitä tästä kaikesta on seurannut, kiire, kiire, kiire – mitä muutaakaan.

Teknologian piti alun alkaen kai helpottaa ihmisten työtä ja parantaa sitä kuuluisaa elämän laatua. Miten on käynyt? Kyllähän kaikki tiedonhankinta ja -siirto on nopeutunut ja helpottunut. Voisi jopa sanoa käsittämättömiin ulottuvuuksiin. Mutta miten on käynyt tuon kuuluisan vasteajan, nykyajan tiedonvälitystermiä käyttäkseni. No sehän on tietysti lyhennyt dramaattisesti. Nykyään odotetaan nopeutetun tiedonvälityksen aikakautena myös nopeata reagointia. Siinä saattaa tosin vauhtisokeus yllättää ja elämän laadun parantaminen jäädä vain haaveeksi.

Välillä tuntuu siltä, että paljolta turhelta työltä säästyttäisiin, jos edelleenkin Kusti polkisi ja kuljettaisi postia. Kukaan ei odottaisi välitöntä reagointia ja hätköityjä kannanottoja, joita sitten oikein turbovauhdilla oiotaan oikomasta päästyäänkin.

Ennen oli tapana sanoa, ettei kellään ole aikaa tehdä asiaa kunnolla mutta kaikilla on riittävästi aikaa tehdä sama asia kahdesti. Nykyajan henki tuntuu olevan, ettei kellään ole aikaa ajatella ja valmistella vastausta kunnolla. Jollet reagoi varttitunnissa vastaanottamaasi viestiin sinut leimataan välittömästi muinaisjäänteeksi tai laiskimukseksi. Ehkä pääasiaksi onkin muodostunut liike, eikä liikkeen suunta. Voihan se tietysti olla niinkin, että tällainen muinaisjäänte on vain kerta kaikkiaan törmännyt ihmiskunnan normaalin evoluutioketjityksen asettamaan haasteeseen, josta on vain selvittävä tai jättäydettävä pois.

Räntäkeleillä ei kyllä auta muu kuin ajatella asioita positiivisesti ja luottaa siihen, että kyllä se kevät sieltä vielä hissukseen tulee. Kevättä odotellessa tulee väkisinkin mieleen, että maailmassa monta on ihmeellistä asiaa, se hämmästyttää, kummastuttaa...

Hyvää alkavaa kevättä Teillekin.

PIENI KULKIJA